

„Стоичков“

закрива София
Филм Фест 2012

>> На 2 стр.

Дејвиг Макензи:

„С всяко следващо
идване забелязвам
колко по-голям е
станал СФФ“

>> На 3 стр.

Sofia Short
Challenge

>> На 7 стр.

www.siff.bg

Разпространява се безплатно

18 МАРТ, 2012 г.

БРОЙ 10, ИЗЛИЗА ВСЕКИ ФЕСТИВАЛЕН ДЕН

ФИЛМИТЕ ДНЕС

НДК – ЗАЛА 1

18.00 **А защо да не живеем заедно?** / And If We All Lived Together, 96' Гала на звездите
20.30 **Стоичков** / Stoichkov, 100' **Закриване**

КИНО ЛЮМИЕР

12.00 **336-часово преживявателство 336 Hours**
Short Film Challenge
16.00 **Акациите** / Las Acacias, 85'

18.00 **Супер дерби** / SuperClassico, 99'
20.00 **Раздяла** / A Separation, 123'
Закриване

ДОМ НА КИНОТО

11.00 **СФФУ: Филм-изненада**
13.00 **СФФУ: Среца с Хю Хъдсън**
15.00 **СФФУ: Теория на относителността на любовта** / Theory of Relativity of Love, 93'
17.30 **Индустриалецът** / The Entrepreneur, 94'
19.30 **Паркинг** / Parked, 94'
21.30 **Багаж. Супермен, Спајдърмен или Батман.**
Цялото семейство / Baggage, 27' Superman, Spiderman or Batman, 11' The Wholly Family, 20'
23.00 **Взводът на куклите** / The Doll Squad, 101'

CINEMA CITY

19.00 **Пина** / Pina, 100'
21.00 **Детски истории** / Kid Stories, 90'

НАГРАДИТЕ НА СОФИЯ ФИЛМ ФЕСТ 2012

ГОЛЯМАТА НАГРАДА

за най-добър филм в Международния конкурс
„ИСТОРИИТЕ СА ЖИВИ, КОГАТО СЕ ПОМНЯТ“
(Бразилия/Аржентина/Франция, реж. Жулия Мурат)

СПЕЦИАЛНА НАГРАДА НА ЖУРИТО
за филм от Международния конкурс
„ВЪЛШЕБНАТА ДОЛИНА“ (САЩ,
реж. Джафи Зин)

НАГРАДА ЗА РЕЖИСУРА

за филм от Международния конкурс
КОНСТАНТИН БОЖАНОВ
за работата му по филма „Аве“
(България)

НАГРАДА КОДАК ЗА НАЙ-ДОБЪР
БЪЛГАРСКИ ИГРАЛЕН ФИЛМ
„АВЕ“ (България, реж. Константин
Божанов)

НАГРАДА JAMESON ЗА БЪЛГАРСКИ
КЪСОМЕТРАЖЕН ФИЛМ
„СУТРИН“, реж. Нега Морфова

НАГРАДА НА ПУБЛИКАТА

„ПЪНКЪТ НЕ УМИРА“
(Македония/Сърбия, реж. Владимир
Блажевски)

НАГРАДА ЗА НАЙ-ДОБЪР БАЛКАНСКИ
ФИЛМ
„АВЕ“ (България, реж. Константин
Божанов)

НАГРАДА на Гилдия „Критика“ при
СБФД ЗА НАЙ-ДОБЪР БАЛКАНСКИ
ФИЛМ
„АВЕ“ (България, реж. Константин
Божанов)

НАГРАДА на ЮНЕСКО

ЗА НАЙ-ДОБЪР
ДОКУМЕНТАЛЕН ФИЛМ
за филм от Международния
документален конкурс
„ТОВА НЕ Е ФИЛМ“

НАГРАДА НА ФИПРЕССИ
„ВРАГ“
(Сърбия/Босна и Херцеговина/
Хърватска/Унгария,
реж. Деян Зачевич)

Хю Хъдсън:

„СПОРТЪТ Е ЧИСТО ИЗКУСТВО“

Четири месеца преди планираната историческа прожекция в рамките на летните Олимпийски игри в Лондон британският режисьор Хю Хъдсън представи култовия си филм от 81-ва „Оскар“ ‘82) на Олимпийската гала

на 16-ия СФФ. На специална церемония в Зала 1 на НДК Хю Хъдсън получи Наградата на София, връчена му лично от олимпийската шампионка Мария Гроздева.

>> 3 стр.

ТВОРЦИ ТЪРСИХА РАЗРЕШАВАНЕТО НА ОБЩИ ПРОБЛЕМИ НА ФОРУМА НА ЮНЕСКО

В присъствието на кмета на София – Йорданка Фандъкова, зам.-министъра на културата арх. Георги Стоев и зам.-генералния директор за културата на ЮНЕСКО – Франческо Банدارин и Стефан Китанов, вчера бе открит Международният форум „Визия за Балканиите – творчески поглед към бъдещето на Югоизточна Европа“ в рамките на 16-ия София Филм Фест. Форумът, организиран с подкрепата на Столична община, съдър-

жа три кръгли маси, посветени на темите кино, творчески подходи към градската среда и иновации във визуалните изкуства. Първата кръгла маса беше под надслов: „Да поставим страната си на международната филмова карта – споделяне на опита от Югоизточна Европа“ с участието на режисьора Камен Калев, режисьора и продуцент от Румъния Каталин Митулес-

>> 2 стр.

„СТОИЧКОВ” ЗАКРИВА СОФИЯ ФИЛМ ФЕСТ 2012

Специално събитие в заключителната международна програма на София Филм Фест 2012 е документалната премиера на „Стоичков” на Борислав Колев (сценарист и режисьор) и Димитър Гочев (продуцент). Филмът представлява драматичен разказ за спортната кариера и бурната житейска съдба на най-известния българин по света – Христо Стоичков.

Целта на документалния филм „Стоичков” е да разбие досегашните клишета за личността му и да разкрие чувствителния човек, скрит зад образа на гениален

футболист, показан с всичките му противоречия без излишен блясък. „Зрителите ще се срещнат с един Стоичков, който се различава драстично от неговия клиширан медиен образ – такъв, какъвто не го познават, и на места, където не са го виждали”, обещава филмовият критик Борислав Колев, страстен футболен фен.

Противно на очакванията, Стоичков приел предложението за филма още когато през юли 2009 г. Борислав Колев и продуцентът Димитър Гочев му се обадили по телефона и му разказали за идеята си. Малко след това обсъдили

детайлите по филма и на живо, в България. „В голяма част от българските медии Стоичков е представян еднопланово, като се набляга на жълтоориите и негативизма. Това е и една от причините понякога да е агресивен към представители на отделни медии – един вид защитна реакция, защото много помия се е изляла отгоре му, много лъжи е чул и прочел за себе си и своето семейство. А той не понася безпардонното нахлуване в личното му пространство”, категоричен е авторът на филма за спортната ни легенда.

Снимките на „Стоичков” започнали в началото на март 2010 г. от Южна Африка и продължили на най-важните за кариерата му места в България и Барселона. Филмът е заснет за една година и четири месеца поради заетостта на Стоичков и пълното съобразяване с напрегнатата му програма. Но пък това помогнало на снимачния екип да опознае добре футболиста.

Режисьорът на „Стоичков” Борислав Колев:

„НИКОГА НЕ КАЗВАЙ „АЗ!”

Раймондсеотказаотреализацията на проекта. Изведнъж, 17 години по-късно, съдбата си каза своето – обади ми се продуцентът Митко Гочев („Аве”) с предложение да направим филм за Христо Стоичков. Идеята бе да направим заедно този филм, защото той разбира повече от филмопроизводство, а аз от футбол. Изобщо не се и замислих, защото, ако трябва да се направи документален филм за някоя личност от най-новата история на България, то това безспорно е Христо Стоичков. За добро или лошо, той носи в себе си характерните български черти, но в същото време е световно припознат и известен. Когато отивате в чужбина, разбирате за какво отношение става дума и за

какъв уважение при положение, че вече отдавна Христо е приключил с активната си кариера.

Имаше ли моменти, в които чувстваше вътрешни колебания, докато снимаше филма?

Да, категорично имах! Проектът е невероятно тежък, защото има много архивен материал, а освен него сме заснели общо 80 часа оригинален материал в България, Южна Африка и на два пъти в Барселона. Човек с много повече опит в документалното кино би се озорил какво остава за мен. В два случая имах колебания. Първият бе, когато се върнахме от Южна Африка. Снимахме се с Ицо с уговорка на другия ден да се

чуем, за да продължим снимките. На другия ден започнах да звъня, звъня, звъня... и така цели два месеца. Ни вест, ни кост от Стоичков! Той просто изчезна като Джинджиби. Не можахме да направим с него никаква връзка. След два месеца телефонът ми звъни и насреща е Стоичков, който е готов да продължим снимките. Второто колебание бе, когато вече на ниво монтаж материалът ме затисна – останах твърде сам в един момент – и тогава на помощ ми се притекоха режисьорът на монтажа Мария Ханджиева – един изключително опитен и креативен човек и творец, и режисьорът Иглика Трифонова, едно от големите имена в съвременната българска режисура, известна с филмите „Писмо до Америка”, „Разследване” и много документални творби. Тези две жени много ми помогнаха в организацията на материала. Винаги ще им бъда благодарен за това, което направиха.

Какво научи за себе си от Христо Стоичков?

Запомних един много важен съвет от Христо Стоичков: „Никога не казвай „Аз!” В

моменти, когато говори за най-големите си успехи във футбола – с „Барселона”, с Националния отбор... дори като носител на „Златна топка”, той винаги казва „Ние!” Ако не е отборът, той не би имал този успех. Същото важи и за мен – ако не бяха Мария Ханджиева и Иглика Трифонова, както и всички останали колеги, аз нямаше да направя този филм.

КаквасаВашитеочаквания, след като филмът е готов?

Сега предстои най-важният мач на филма – тозисъзрителите. Това е Стоичков, и по дефиниция ще предизвика интерес в хората. Рискът е много голям, защото, ако направиш нещо калпаво за Стоичков никой няма да ти обърне внимание. Все пак самият факт, че с нашия филм се закрива един от най-престижните филмови фестивали в света, е индикация, че сме постигнали нещо. Мисля, че заради своя герой филмът има потенциал да бъде най-гледаният в българската история след 1989 г. Това нещо не се боя както да го мечтая, така и да го изричам на глас! Защото, ако Стоичков се боеше да мечтае, нямаше да постигне този феноменален успех.

Защорешихтедаснемете филм за Стоичков?

През 1993 г., Раймонд Вагенщайн, наш колега кинокритик и издател, ми предложи да ме командирова един месец в Барселона, след което да напиша книга за Христо Стоичков. Тогава футболистът бе в апогея на своята слава. За съжаление точно тогава излезе едно маргинално издание за Стоичков, а пазарът бе такъв, че ако бяхме дублирали книгата с подобно съдържание издателят само щеше да загуби. Така че

ТВОРЦИ ТЪРСИХА РАЗРЕШАВАНЕТО ...

» 1 стр.

ку, продуцента Амра Бакшич Чамо от МФФ Сараево, режисьора и продуцент Тудор Джурджу, директор на МФФ Клуж, Ахмет Бояджиоглу, председател на Киноасоциацията в Анкара, продуцент и режисьор и директора на София Филм Фест Стефан Китанов. След като разказаха накратко откъде са тръгнали като фестивали и докъде са стигнали, всички участващи в разговора споделиха общия проблем – държавните институции осъзнават

присъствието им като културен фактор в съответните страни, но участват с твърде малко финансова подкрепа в организацията им. СФФ получава около 85 хил. лв. годишно общо от Министерството на културата и НФЦ. Другият основен проблем е привличането на повече зрители за независими и арт филми, включително на родните за всяка страна заглавия. Причините за това са няколко, но недостатъчно добре развитата разпространителска мрежа, върху която трябва да се работи, е една от тях.

„СПОРТЪТ Е ЧИСТО ИЗКУСТВО“

» 1 стр.

Ето какво ни припомня режисьорът за същината на спорта в години, когато все повече и повече сме склонни да се отдалечаваме от тази същина...

Спортът е чисто изкуство. Индивидуално изкуство. Дори колективните спортове като футбола са изкуство... Да, спортът определено е изкуство: скоковете във вода са нещо много красиво, стрелбата с лък също... Освен

това колективните спортове като футбола, волейбола, баскетбола създават усещане за взаимност, за съпричастност, за семейство. Индивидуалните пък, като тичането, те вдъхновяват всеки ден да отправяш предизвикателства към самия себе си. Не с цел на всяка цена да победиш, разбира се. Има един баланс, който трябва да откриеш, и това също е изкуство.

Но за съжаление хората в наши дни са забравили тази страна на спорта...

Хората са забравили всичко.

Днес те мислят само за състезания и финансиране. И спортът се превръща все повече и повече в стремеж към лична слава и лична изгода – пари.

Действието на филма Ви обаче се развива в средата на 20-те. Какво означава специално за Вас този исторически период?

За Англия, защото все пак изобразявам Англия от онези години, това са годините след Първата световна война – първото следвоенно поколение млади мъже,

чиито бащи и братя са загинали в тази война. Не мога да кажа, че съм се интересувал специално от този исторически период преди, но в процеса на снимане на филма започнах да се интересувам.

В момента правите друг филм, свързан с едни не много по-късни години. Филм, който се основава на „Поклон пред Каталуния“ на Оруел. Разкажете ни малко повече за този проект, тъй като става дума за филмиране на книга, която е изключителна, но не толкова добре позната, колкото класическите произведения на Оруел.

За мен това е много труден филм. Самата книга няма как да бъде толкова популярна, колкото са „Животинската ферма“ или „1984“, защото не е роман, а неговата лична история на военен репортер, който става борец, рискува живота си, както и живота на съпругата си, защото и тя идва в Испания. Това е голям удар върху брака му, но бракът му все пак оцелява. „Поклон пред Каталуния“ е разтърсваща политическа история за левичари и десничари, но едновременно с това е и неговата лична, човешка история... Работя по тази история от много години. Имаше идея ролята на Оруел да се изиграе от Колин Фърт, но той вече е над 50, а когато отива в Испания, самият Оруел е на 29, така че може би ще трябва да потърсим по-млад актьор.

Известен или не?

Подходящ. Трябва да се намери точният баланс. Защото това няма да е лесен за изпълнение и евтин филм – ще трябва да реконструираме цял един исторически

период.

Какво Ви донесе в личен план „Огнените колесници“ през 80-те – нямам предвид само „Оскар“-ите и световния успех?...

Да, логично е, че след 4 „Оскар“-а станах доста известен режисьор и това ми даде възможност да създам още много филми. Получих покани да творя в Холивуд, но отказах, защото предпочетох да остана повече в европейската традиция. И това не се оказа толкова лоша идея, тъй като успях да направя повече от десет филма тук. В американското кино всичко се случва прекалено бързо, а как можеш да разкажеш история за две секунди? „Огнените колесници“, напротив, е бавен, съблазняващ филм. Смятам, че един филм трябва да те съблазнява постепенно, а не всичко в него да се случва прекалено бързо и като излезеш от киното, вече да си го забравил и да те занимава само това къде си паркирал и т.н.

Да завършим с музиката на Вангелис в „Огнените колесници“, която, също като филма, още в началото се превръща в световна класика.

Вангелис е мой стар приятел, още от края на 60-те: на една възраст сме и съм работил с него много пъти. Да, музиката пътува по света – може би по-лесно от филмите. Вангелис е изключителен талант и има страхотно усещане за това как да превежда емоцията на образите на езика на музиката.

Дейвид Макензи:

„С ВСЯКО СЛЕДВАЩО ИДВАНЕ ЗАБЕЛЯЗВАМ КОЛКО ПО-ГОЛЯМ Е СТАНАЛ СФФ“

Председателят на Международното жури Дейвид Макензи е един от режисьорите, чиято творческа кариера публиката на СФФ е имала възможност да следи с интерес от самото ѝ начало. Новият му филм „Перфектно чувство“ беше безспорно едно от събитията на 16-ото издание на фестивала, а за следващото или по-следващото издание на СФФ фестивалните организатори и самият Макензи планират цялостна ретроспектива на филмите му.

Да започнем с въпроса за тъмната и светлата страна във Вашите филми, защото те обикновено са в сложни отношения помежду си.

Труден въпрос... Но мисля, че с времето и в процеса на снимане ставаш по-опитен и започваш да се интересуваш от нови начини на правене на филми. Ако говорим за тъмната и светлата страна, при мен винаги се получава така, че дори когато снимам някой много мрачен филм, светлата страна се прокрадва в него. Или, ако не точно светла страна, то поне чувство за хумор. Може би това е следствие от някакво естествено

равновесие на силите. Никога не съм правил чиста комедия. Но пък в някои от най-мрачните ми филми има моменти, в които се проявява това чувство за хумор.

Друга една ключова двойка противоположности е заложена в „Перфектно чувство“ – научната и сетивната страна на живота...

Да, филмът се опитва да разкаже една универсална история за любов и катастрофа. На преден план имаме любовна история между двама герои – Сюзън, която е учен, и Майкъл, който е готвач (и от тази гледна

точка той представя повече сетивната страна на нещата). Но за мен вътрешните изживявания на героите са същината на историята. В много филми, в които имаме персонаж учен, обикновено е поставен някакъв проблем и ученият трябва да намери начин за решението му. Тук по-скоро виждаме една

вътрешна битка на учения с науката и това е до голяма степен сетивната страна на историята.

Какво е за Вас лично краят на света?

Мисля, че филмът е оптимистичен и показва, че дори с много малко човечеството може да продължи и даже да процъфтява... Но ако ме питате

какво мисля по принцип, както всички знаем, у човешката раса няма много взаимна съпричастност, много неща вървят в погрешна посока, но пък едновременно с това вярвам, че все още я има и креативната страна, надеждата, търсенето на ред в хаоса. Нещата са преплетени.

Накрая: няколко думи за Вашия опит с българската публика и със СФФ, защото вие сте един от тези режисьори, чието творчество публиката на Фестивала следи с интерес от самото начало – още отпреди световния успех на „Младият Адам“, още от първия Ви филм „Последната велика пустош“, с който гостувахте за пръв път тук преди толкова години.

Тази година специално, за жалост, бях твърде зает като председател на Международното жури, но след прожекциите на „Перфектно чувство“ все пак успях да се срещна с много хора от публиката, които идваха да ми кажат колко са харесали филма. Разбира се, радвам се, че срещам толкова много стари приятели тук и определено забелязвам с всяко следващо идване колко по-голям е станал Фестивалът. Същото важи и за новото българско кино, което гледам тук през последните години.

VODO - ЛИПСВАЩОТО ЗВЕНО МЕЖДУ ПИРАТСТВОТО И КИНОИНДУСТРИЯТА

През 2006 г. група приятели, които решават да се нарекат Лигата на благородниците (The League of Noble Peers), снима документалния филм "Открадни този филм" (Steal This Film). Филмът запознава света с борбата между най-големия торент Piratebay и няколко по-малки, отново базирани в Швеция сайтове за свободно, но незаконно от гледна точка на законодателството на много страни даунлоудване, от една страна, и холивудските мейджър компании, от друга. Филмът показва, че Холивуд осъществява натиск върху шведското правителство чрез лобито си във Вашингтон и със заплахата от финансови санкции срещу скандинавската страна успява да си издейства полицейска акция срещу Piratebay и спирането на техните сървъри. Разбира се, това е само временно, защото въпреки съдебните дела срещу шведския торент, той функционира успешно и до днес. Любопитното е, че "Открадни този филм" е разпространен, като е качен за свободно сваляне в интернет, а Piratebay участва в рекламирането му. До днес филмът е бил свален 6,5 млн. пъти. Заснет с бюджет от 5000 долара, той е донесъл на създателите си 40 хиляди, дошли предимно като доброволни дарения от зрителите му. Тъй като е свободен за сваляне, той е включен в много университетски про-

грами и дори телевизии откупват правата за излъчването му. Вчера гостите на София Мийтингс също имаха възможност да го изгледат. "Открадни този филм" защитава идеята, че потребителите имат право да споделят съдържание в интернет, независимо от законите за защита на интелектуалната собственост. Той отбелязва новата реалност – наличието на торенти, които стават основен играч на ки-

нопазара, и противопоставя свободния достъп, който те предоставят на потребителите с монопола на Холивуд.

Джейми Кинг е един от „приятелите“ от Лигата на благородниците и е основател на VODO – онлайн медия за споделяне на свободно независимо киносъдържание, музика и книги между творци от цял свят и крайния потребител, който

има задръжки да купува филми онлайн, но е склонен да прави различни дарения, които в крайна сметка все пак стигат до авторите. VODO стартира в края на 2009 г. и както самият Кинг сподели в презентацията си в рамките на София Мийтингс, може и да не одобрявате този начин на дистрибуция, но трябва да признаете, че е новаторски и има място и за него. Фактът, че от 2009 г. насам месечните

даунлоудвания от www.vo.do са нараснали от 150 000 на 850 000, го доказва. Потребителят става съразпространител на филмите, които даунлоудва, така се запознава и популяризира нови, непознати творци и чрез предпочитанията си спомага за развитието на индустрията. Потребителят се насърчава да спонсорира филмите, предлагани за сваляне от сайта по оригинални начини – може да откупи правото името му да бъде включено в надписите на епизод от сериал например. VODO не ограничава творците да работят само с тях – те могат да предлагат творбите си и на други медии. VODO работи с платформи като BitTorrent, uTorrent и др. които имат над 10 млн. потребители дневно и чрез тях съдържанието на VODO може да достигне до 65 млн. зрители дневно. Разчита се и на активността на потребителите, които могат да цитират или да поставят линк към качените в сайта на VODO творби. Кредото на Джейми Кинг е, че вместо да се борят за ограничаването на свободното сваляне на филми онлайн, авторите им, собствениците на интелектуалните права трябва да прегърнат този нов модел на дистрибуция и да работят заедно с него, а не против него.

Интервю с Джейми Кинг ще бъде публикувано на siff.bg

УЪРКШОПОВЕ И ПРЕЗЕНТАЦИИ В РАМКИТЕ НА СОФИЯ МИЙТИНГС

София Мийтингс, пазарът за кинопроекти на София Филм Фест, всяка година предоставя на представителите на киноиндустрията възможност за срещи, обмен на идеи и обучение чрез уъркшоповете и презентациите, провеждани се в неговите рамки. Фестивалите са не само място за прожекции и партита, но и за сериозна работа, възможност да се срещнеш целенасочено или случайно с хората, с които можете взаимно да сте си от полза. Ако си дистрибутор, фестивален селекционер, представител на финансов фонд, София Мийтингс предоставя достатъчно възможности, за да достигнеш до това, което ти е необходимо. Вечера в Гранд хотел София след пинчингите за първи, втори и трети филм започнаха и работните срещи на представителите на киноиндустрията. За втора година се

състоя затвореният уъркшоп на Europa Distribution, в който взеха участие 40 международни дистрибутори на независимо кино, които обменяха идеи за успешното достигане до избраната публика на филмите извън холивудския мейнстрийм. Състояха се и няколко презентации, чиято цел е да се предоставят още възможности за осъществяването на връзката между създателите на филми и крайните потребители, зрителите. Днес нараства значително броят на онлайн потребителите на кинотворбите и индустрията се съобразява с това. От една страна се търсят нови и придобиващи по-голяма масовост онлайн платформи. Една от тях е Cinify, представена от Георги Иванов от Chouchkov Brothers. Cinify (www.cinify.com) предоставя на всички собственици на авторски права за кинотворби

възможност да разпространяват, рекламират и получават приходи от творбите си онлайн, използвайки свой собствен акаунт. Базирана в Калифорния, Cinify работи в цял свят, като търси за всеки отделен клиент най-подходящите за неговия филм интернет платформи. Cinify влиза в ролята на агент по продажбите на независими продукции, подготвя персонализирана стратегия за всеки клиент, свързва с линк за възможност за гледане онлайн всяко споменаване на отделно кинозаглавие на техните клиенти и се занимава освен

това и с издирването и забраната на незаконните появи в торенти на филмите на своите клиенти. "InVitro" (www.invitro.com), представена от Артемио Бенки и Петра Оплакова е платформа, ориентирана към млади кинотворци, която ги насърчава да създават късометражни филми с минимален бюджет по определена зададена тема. Идеята на платформата е да обедини начинаещите кинаджии, които ъплоудват в сайтове като Youtube и Vimeo своите първи творби, за да си спечелят популярност. "InVitro" селектира филмите, които показва, свързва

ги със своята мрежа от партньори и им помага не само да придобият популярност, но и да печелят от това. Партньорите на "InVitro" са продуцентски компании от цяла Европа, които търсят нова, свежа реализация на идеи в късометражни филми, които могат да бъдат излъчени по телевизията или да се разпространяват онлайн или в кината. Друг важен момент в стратегията на "InVitro" е да свързва известни търговски марки с млади кинорежисьори, за да насърчава взаимно полезното сътрудничество между двете страни.

Операция Кино стартира VOD

Ена Дозо от МФФ Сараево (www.sff.ba), Мира Сталева от София Филм Фест, Андрей Агудару от Romanian Film Promotion (www.romfilmpromotion.ro), представител на МФФ Истанбул (www.film.iksv.org) и Тилман Шийл от Reelport (www.reelport.com) представиха проекта „Операция Кино“ (ОК). ОК е инициатива на международните кинофестивали в София (София Филм Фест), Сараево (Sarajevo Film Festival) Клуж (Transilvania International Film Festival) и Истанбул (International Istanbul Film Festival), в партньорство с онлайн платформата за късометражни филми Reelport, осъществяваща връзката между авторите на филми и световните кинофестивали. Тази пътуваща кинопрограма, която продължава вече 3 година, е съставена от 10 до 25 филма, като за всеки град се подбират различни заглавия. Сред тях са ключови европейски и неевропейски филми, както и подборка от късометражни филми, сред които са победителите от късометражните конкурси на всеки от четирите фестивала (за София това е Sofia Short Challenge). В България „София Филм Фест на път“ среща аудитория от различни български градове със света на киното. Проектът е подкрепен от програма Медиа Мундус на ЕС, Националния филмов център и мрежата от кинозалони Европа Снемас. Целта на проекта е да се прожектират европейски и алтернативни на Холивуд филми в различни кинозалони в България, а в случай че в градовете няма кинозалон, да се осъществяват дигитални прожекции в други зали и дори на открито. По този начин се култивира публика за независими и арт заглавия, които дори в големите градове рядко стигат до кинозалоните. Повечето филми са част от про-

грамата на Международния София Филм Фест през годините. Арт Фест притежава правата за някои от тях, останалите се доставят от другите български киноразпространителски къщи. В момента само 17 български града разполагат с кинозалон, екраните в тях са 65, а за сравнение преди 1989 г. са били над 3600. В някои от градовете, които посетихме, на прожекциите присъстваха млади хора, които отиваха на кино за първи път в живота си, сподели Мира Сталева – заместник-директор на София Филм Фест и ръководител на София Мийтингс. Прожекции на филмите от ОК започнаха от София – в рамките на София Филм Фест през 2010 г., и продължиха и през 2011 г. в градовете, в които се провежда „София Филм Фест на път“ – Бургас, Пловдив, Благоевград, Стара Загора, Русе, Габрово, Сливен, Ва-

рна, Добрич, Созопол.

В Румъния Андрей Агудару обясни, че „Операция Кино“ подбира 10 заглавия от програмата

на фестивала в Клуж, които показва предимно в кина на открито в различни румънски градове. В Истанбул са се съсредоточили в показ на филми в покрайнините на наброяващия 15 млн. жители мегаполис. По думите на Ена Дозу всяка година в Босна се подбират 10 различни града, които филмовата каравана с 10 заглавия обикаля. Дори в голям град като Мостар липсва кинозалон в момента. Затова пък в Босна съществува програмата Punk Cinema, която вече втора година селектира кинотворби на млади творци и ги показва в градовете на страната заедно с основната игрална програма на „Операция Кино“. Именно в

Сараево преди година и половина се ражда идеята за Video on Demand платформа към „Операция Кино“ (www.operation-kino.com). Първоначално VOD ще бъде насочена само към професионалната аудитория. В България, например, тя ще ни помогне да покажем на нашите потенциални партньори в организирането на прожекции в рамките на „Операция Кино“ – директорите на различни културни средища в провинцията като читалища, културни домове и библиотеки с кинозали – филми, които те няма как да изгледат по друг начин и от които да изберат подходящите за своя град заглавия, обясни Мира Сталева. Тя допълни, че в момента, въпреки финансовата подкрепа от споменатите по-горе институции, дейността на София Филм Фест за „Операция Кино“ е мисионерска, цените на билетите се съобразяват с възможностите във всеки град. Но общата цел – да се възпита зрителски интерес към алтернативното на Холивуд кино, изисква търпение и постоянни усилия.

Тази година на официалната церемония по награждаването бе връчена и традиционната награда на Факултета по журналистика и масова комуникация при СУ „Св. Климент Охридски“ „Горчивата чаша“. Тя се присъжда за принос в развитието на съвременната филмова изразност на 16-ия СФФ на филма „Арирант“ (реж. Ким Ки-Дук, Южна Корея), ех аеро (поделена) с руския филм „В събота“ (реж. Александър Миндадзе), отличен за гражданската и публицитичната дързост и за кинематографичната изобретателност при екранното интерпретиране на глобалната ядрена катастрофа в Чернобил.

ГОРЧИВАТА ЧАША

В събота

Монтажистът на Жан-Пьер Жьоне гостува на 16-ия София Филм Фест

Един от най-известните и уважавани монтажисти в съвременното кино Ерве Шнайг е роден на 12 май 1956 г. във Франция. Носител на множество награди, номиниран дори от Гилдията на американските монтажисти, както и за БАФТА, френският творец получава „Сезар“ през 1992 г. за работата си в „Деликатесен“ на Жан-Пьер Жьоне и Марк Каро.

След „Градът на изгубените деца“ (1995) Жьоне и Шнайг са част от скромния френски екип на четвъртия филм от поредицата „Пришълецът“ (1997). Жан-Пьер Жьоне разказва, че се запознал с Ерве Шнайг на снимките на една реклама за зеленчукови консерви и двамата толкова си допаднали, че през следващите години работят заедно в почти всички реклами, няколкото музикални клипа и 6-те пълномет-

Ерве Шнайг представя в София „Детски истории“ на Зигфрид

ражни филма на Жьоне. Режисьорът на „Невероятната съдба на Амели Пулен“ признава, че Ерве Шнайг е единственият, на когото би поверил завършването на свой филм.

Ерве Шнайг монтира филмите на именити режисьори като Ларс Фонтриер („Европа“, 1991), Майк Фигис („The Browning Version“, 1994), Биле Аугуст („Goodbye Vafana“, 2006), Жан-Жак Ано („Черно злато“, 2011), както и режисьорския дебют на Джон Дел („The Grave“, 1997).

Освен с Жан-Пьер Жьоне, Шнайг поддържа дългогодишен професионален контакт и с други кинотворци като британската режисьорка Сали Потър, с която е работил по три филма, включително нашумелия „Орландо“, и с френския артист Зигфрид, чийто постоянен сътрудник е още от пълнометражния му дебют „Луиз (Втори губъл)“ (1998).

Ерве Шнайг и Зигфрид ще представят в рамките на 16-ия София Филм Фест новия си съвместен проект „Детски истории“.

Гледайте утре от 21.45 ч. в Дома на киното с участието на Зигфрид

ГАЛА СПЕКТАКЪЛ „МЕТРОПОЛИС“

Една изключително интересна среща има на 19 март във фестивалното кино „Люмиер“ с начален час 20.00. Киномузикалният гала спектакъл „Метрополис“ е факт благодарение и на усилията от страна на Гьоте-института, който съдейства за представянето на реставрираното копие на безспорния киношедьовър на Фриц Ланг в съпровод на пиано от Маркус Хорн – преподавател по джаз в музикалния колеж в Хановер, известен изпълнител, който концер-

тира в цял свят. Благодарение на 16 мм копие, открито през 2008 г. в Буенос Айрес, сега пред очите на зрителите е целият филм с добавени кадри в продължение на около 30 минути, който Фриц Ланг е заснел през 1927 г. Тази обновена версия ще имат възможност да видят изкушените киномани в програмата на 16-ия София Филм Фест.

Гледайте утре от 20.00 ч. в кино „Люмиер“

ГОЛЯМАТА Борка

„Раздяла“ е тазгодишният носител на „Оскар“ за най-добър чуждоезичен филм. Освен със „Златна мечка“ в Берлин '11, продукцията беше отличена и с наградата на Екуменическото жури, „Сребърна мечка“ за най-добър актьор (Шахаб Хосейни и Пейман Моади) и „Сребърна мечка“ за най-добра актриса (Лейла Хатами и Сарех Баят). Иранският филм получи признание от Асоциацията на холивудската чуждестранна преса на церемонията по връчване на престижните награди „Златен глобус“. „Раздяла“ беше обявен за най-добър чуждоезичен филм, побеждавайки конкуренцията – „Момчето с колелото“ на братя Дарден, „Кожата, в която живея“ на Алмодовар, режисьорския дебют на Анджелина Джоли „In the Land of Blood and Honey“ и най-новата творба на Джан Имоу „Цветята на войната“.

Филмът е завладяващ и проникновен разказ за съвременен

иранско семейство от средната класа и за неизбежните проблеми, които събътстват всяка връзка. Надер и Симин са женени от 14 години и живеят с 11-годишната си дъщеря Термех в Техеран. Дватама все още се обичат, но искат да се разведат по взаимно съгласие. Те имат визи, благодарение на които могат да емигрират от Иран. Симин иска да осигури по-добро бъдеще за дъщеря им, но Надер не иска да остави възрастния си баща, страдащ от Алцхаймер... Движен от проницателно разбиране за класовите, религиозните и половите различия, сценарият на Фархади задава въпроси за значимостта на истината и етиката и изследва културните, социалните и юридическите проблеми в днешен Иран.

Заслужените фестивални овацции за „Раздяла“ са още едно признание за таланта на 39-годишния **Асгар Фархади**. Още като ученик той проявява ин-

терес към писането, театъра и киното. Минава курсове към „Иранското общество на младото кино“ и започва кариерата си на режисьор с филми на 8 и 16 мм лента. Завършва магистратура по режисура в университета на Техеран през 1998 г. По време на следването си пише и режисира студентски пиеси, пише за националното радио и участва като режисьор в телевизионни сериали, включително и епизоди на „Tale of

a City“. През 2001 г. Фархади пише сценария за касовия хит „Low Heights“ на режисьора Ибрахим Хатамикия, който печели овацциите и на критиката. Фархади дебютира като режисьор в киното с „Dancing in the Dust“. С филма си „За Ели“ той печели „Сребърна мечка“ за режисура на Берлинале през 2009 година.

Гледайте днес от 20.00 ч. в кино Люмиер

Александър Миндадзе:

ОСНОВНОТО ПОСЛАНИЕ ВЪВ „В СЪБОТА“ Е ПОДМЯНАТА НА ЦЕННОСТИТЕ

Роденият през 1949 г. в Москва Александър Миндадзе е смятан за един от най-добрите съвременни руски сценаристи и режисьори. От 1975 г. насам са заснети над 20 негови сценария. В продължение на няколко десетилетия Миндадзе работи с режисьора Вадим Абрашитов. Двамата печелят „Сребърна мечка“ през 1995 г. за „Пиеса для пассажира“. През 2007 г. дебютният му игрален филм като режисьор „Отрыв“ има премиера във Венеция. Филмът печели две награди, включително приза на руската критика за най-добър дебют.

В събота бе представен Вашият филм „В събота“. Какво бихте искали да научи българската публика? Защото ние сме също жертви на Чернобил и хората приемат трудно историята.

Като става дума за послание, разбира се, аз направих филма и за хората, които са преживели трагедията, но основната публика, към която той е насочен – това са тези, които не са преживявали подобни неща. Главно хора от различни страни и националности. Надявам се, че това е метафора за времето, в което живеем – време, в което колкото цветовете на живота стават все по-ярки, толкова по-трудно се живее. В този

смисъл това не е непосредствен разказ за аварията, а тя по-скоро е повод за метафора, за предаване на самочувствието на човека, който живее в днешния напрегнат свят и често изпада в такива състояния, които е прието да се определят като „гранични“.

Може ли филмът да се възприеме и като метафора за подмяната на истината в съвременността?

Ако се говори за живота – да. Ценностите девалвират. Но в моя филм ценността е самият човек и неговият живот. Откривам парадокс в това, че колкото животът ни става по-труден, толкова е и по-интересен. Хубаво е да се свири на барабани, да се пие вино и да се забрави, че току-що си се канил

да избягаш. Това е доста „по руски“, „по славянски“, но се оказва, че и много „по американски“. Достатъчно е да си спомним наводнението в Ню Орлеанс, когато американците, които държат много повече на своя живот от нас, останаха на местата си и по-паднаха в наводнението. Нещо ги задържаше там. Подобен е и случаят с Фукусима, където отново не е имало паническо бягство. А ако имате предвид, че истината не излиза веднага наяве и се премълчава, това е типичната ситуация, когато властта е объркана, когато не знае какво да каже. В мо-

мента в Япония е същото. В затвореното общество на СССР това беше нормално. Първи разбраха шведите и благодарение на техните измервателни станции разбра целият свят, чак след това съветското ръководство, и дори прогресивният Горбачов, призна ситуацията. Но и в Япония сега съществуват много силни обвинения за това, че ръководството премълчава степента на аварията. Ако имате предвид лъжата като премълчаване на властите, то във филма това е показано, но не е главното. В него е представено почти документално, когато в бункера се прави план да се съобщи на хората, че това е обикновен пожар, а те знаят истината. Но основното във филма е подмяната на ценностите. Как животът става главна ценност за човека, който иска да избяга, и колкото повече иска да избяга, толкова повече се приближава до опасността.

Откакто работите в руското кино, какво се промени в него?

Руското кино много се промени. За разлика от предишната ориентация в рамките на тоталитарното общество, когато то беше насочено към изповед и тя беше главната ценност, сега самотата на художника е очевидна. В този смисъл Русия, поне що се отнася до културата, преживява същия европейски процес на нивелиране, при който оригиналността изчезва, става непонятна и ненужна. Съществува европейски индустриален продукт, насочен към потребление,

ФИЛМИТЕ ДНЕС

ФРЕНСКИ ИНСТИТУТ

15.00 **Купията** / The Box, 89'
16.45 **Октомври** / October, 110'
19.00 **Бонзай** / Bonsai, 92'
20.45 **Кеят** / The Pier, 83'

EURO CINEMA

15.00 **Закуска на Плутон**
Breakfast on Pluto, 128'
17.30 **Трябва да говорим за Кевин**
We Need To Talk about Kevin, 112'
19.45 **Портрет по зряч**
Twilight Portrait, 105'
21.45 **Огнените колесници**
Chariots of Fire, 124'

ЧЕШКИ ЦЕНТЪР

17.00 **Festival Shorts 3**
19.30 **Festival Shorts 4**

и в този смисъл нашето кино върви в тази посока. Друг е въпросът, че комерсиализацията на нашето кино като продукт е доста слаба, но от друга страна, филмите ни винаги са били ориентирани към авторската кинематография (парадоксално, но точно при тоталитаризма). Но сега стана доста по-сложно, защото парите определят всичко. Става все по-скъпо да се финансира нечий единичен продукт, пък бил той и шедьовър, а не конвейерен продукт. Но това не е само руски проблем, има го и в Германия, и в Америка, и в България. Това е противоречието между оригинална и масова култура. Последната владее света. Просто в Русия това изглежда доста контрастно, защото, докато живяхме в тоталитаризма, ние изграждахме вътрешни връзки, многопластови контексти, което е вид продължение на традицията на руската литература. Например седят герои и пият чай, а някак им се иска да заплачат. А сега това е доста уродливо.

Има ли днес забранени теми в руското кино?

Всичко е разрешено. Прави каквото щеш, ама пари има само за избрани неща. И тази цензура на парите е много по-страшна от старата глуповата цензура на тоталитаризма, с която авторът можеше да се надлъгва.

Sofia Short Challenge за четвърти път!

**SOFIA
SHORT
CHALLENGE**

Тази година е четвъртото издание на Sofia Short Challenge. Основноположници на тези предизвикателства са CineMafia (Методи Петров, Ясен Пехливанов, Иван Москов...). Тези киносъбития имат вече 7-годишна история. Предизвикателства се правят под всякаква

форма, с различни теми – за Деня на влюбените, за Деня на детето, Horror Film Challenge...

На 1 март в Дома на киното организаторите от CineMafia обявиха темата за тази година: "3 ЧАСА, РЕЗОНАНС И ЧАДЪР". Всеки, за когото това не бяха неговите "съставки",

но все пак му се снима, можеше да се залови със заснемането на видеоклип на едно от трите предоставени парчета на групите **Nasekomix**, **Leepra Delux** и **VIPERFISH**. Екипите имаха на разположение 336 часа до 15 март да измислят, заснемат, монтират и предадат филмите

си. Проекцията на всички филмчета е днес в 12 ч. в кино „Люмиер“.

На 19 март в бар "Rock It" от 20:00 ч. (улица "Бенковски", срещу "Чайната") трите банди ще затворят кръга на филмовото предизвикателство със страхотен концерт.

Иван Москов:

„ИЗБРАНИЯТ ФИЛМ И КЛИП ЩЕ БЪДАТ ПОКАЗАНИ В „КЛУЖ“ И „САРАЕВО ФИЛМ ФЕСТИВАЛ“

За условията, наградите и предизвикателствата да правиш филмови състезания разговаряме с Иван Москов, организатор и идеолог на Sofia Short Challenge.

Как подбирате съставките (темата) на менюто за Фестивала?

Безотговорно. На маса. Тази година са три думички, които искаме да се свържат логически във визуалния разказ на претендентите.

Какви са ограниченията за участие, които поставяте?

Всички филми трябва да имат английски субтитри. Не се допус-

кат филми с нецензурен киноезик, с обидно, пропагандно и/или дискриминационно съдържание, на расов, религиозен, полов или политически принцип, както и филми с по-голяма дължина от 4 мин заедно с надписите. Екипите имат пълна свобода да изберат жанра на своя филм – дали ще е комедия, хорър, драма, фантастика и т.н.

Относно музикалните клипове няма да бъдат допуснати предложения с дължина, по-голяма от дължината на песента. Всяка от бандите ще избере своя фаворит. Избраникът ще отиде на един от фестивалите, които София Филм

Фест урежда.

Защо се спряхте точно на тези музикални групи?

Те правят много киномузика, много визуална е и можеш да си представиш много неща на техните парчета. Ние като организация заедно с групите решаваме кой е най-добрият клип за съответното парче и той става официално видео към това парче.

По какво вашето филмово предизвикателство се отличава от други подобни събития като Cinema Sports, Done in sixty seconds, конкурсите на Nisi Masa и др.?

Основната разлика е в правилата за участие, начина, по който се организират и провеждат.

Какъв е наградният ви фонд?

Избраният филм и клип ще бъдат показани на международните фестивали „КЛУЖ“ и „САРАЕВО ФИЛМ ФЕСТИВАЛ“ в рамките на операция "Кино", където авторите ще могат да си създадат още контакти и така да продължат да се популяризират. Ние не предлагаме материални награди, а по-скоро насърчаваме вътрешната потребност на младите да създават късометражни филми. Все пак ще връчваме една награда за анимация или игрален филм и една за музикален видеоклип.

Какво е истинско предизвикателство за вас?

Предизвикателство е, че продължаваме и успяваме да мотивираме много хора да участват в нашите събития.

Какъв е пазарът за късометражното кино?

Филмчетата ще се разпространяват в Интернет, по фестивали. Някоя от телевизите може да купи късометражен филм, за да го излъчи. Извънредни прожекции на късометражни филми или DVD-та с късометражни филми не се планират.

ДЖУЛИАНО МОНТАЛДО НА СОФИЯ ФИЛМ ФЕСТ 2012

Ветеранът на италианското кино и приятел на Фелини, Антониони и Висконти ще гостува за втори път на София Филм Фест. 82-годишният Джулиано Монталдо е режисьор на игрални и документални филми и на оперетни спектакли. Започва кариерата си в киното като актьор, след като Карло Лидзани забелязва младия студент и го кани да участва във филма му „Внимание! Бандити!“ (1950). Докато изучава кинозаята, Монталдо работи като асистент на Лидзани и на Джило Понтекорво („Битката за Алжир“).

През 1961 дебютира в игралното кино с една история от времето на съпротивата – „Tiro al piccione“, селектирана за конкурсната програма на фестивала във Венеция. След една новела и документален филм за родната му Генуа

през 1965 г. се появява „Una bella grinta“ – цинична трактовка на икономическия просперитет на следвоенна Италия, отличена със Специалната награда на журито на Берлинале.

През следващите години пред камерата на Джулиано Монталдо застават много международни звезди като Клаус Кински, Джон Касаветис, Питър Фалк, Франко Неро, Джан Мария Волонте, Микеле Плачидо и др. „Сако и Ванцети“ разказва за трагичната съдба на анархистите Никола Сако и Бартоломео Ванцети, а Рикардо Кучиола получава наградата за най-добра мъжка роля в Кан '71. През 1982 г. кариерата на Джулиано Монталдо продължава с международната телевизионна копродукция (RAI, BBC и NBC) „Марко Поло“, показан в над 76 страни, почетен със 7 номинации и 4 награди „Еми“. След няколко американски продук-

ции през 80-те години италианският режисьор приключва ХХ век в документалното кино и се завръща отново към художествените филми едва през 2008 г. със сценария на Андрей Кончаловски „Демоните на Санкт Петербург“, в който ролята на Достоевски се изпълнява от Мики Манойлович и който беше включен в програмата на 14-ия София Филм Фест.

„Индустриалецът“, най-новият филм на Джулиано Монталдо, спечели овалите на италианската публика. Атмосферата напомня на „Затъмнението“ на Антониони и ни пренася сред сивия градски пейзаж на Торино в разгара на финансовата криза. Главният герой Никола, собственик на фалираща фабрика, се опитва да спаси бизнеса си, но заедно с икономическите проблеми се сблъсква и с лична драма, подозирайки съпругата си Лаура в изневяра... „Индус-

триалецът“ е социална критика на съвременното общество. Любопитно е визуалното решение на филма – сивото като символ на безнадеждността.

Изпълнението на Пиер-Франческо Фавино, познат на българските зрители както с голям брой роли в италиански телевизионни продукции, така и с участия в касовите „Хрониките на Нарния“, „Ангели и демони“ и „Нощ в музея“, е един от основните козове на филма. Актьорът споделя, че от години чака подобен сюжет и толкова сериозна главна роля. „Монталдо те оставя с усещането, че персонажът ти живее в истинския живот, толкова активен психологически образ гради, че е трудно да се отделиш от него.

Щастлив съм, че се докоснах до режисьор, когото мога да поставя редом с Фелини и Антониони в пантеона на италианското кино“.

Официалната премиера на филма бе на филмовия фестивал в Рим, а публиката на София Филм Фест 2012 ще бъде сред първите му международни зрители и ще има удоволствие да гледа филма в присъствието на самия режисьор, който пристига в София заедно със съпругата си Вера Пескарولو, съавтор на идеята и асистент на Монталдо в „Индустриалецът“.

Гледайте тази вечер от 17.30 ч. в Дома на киното

КОЙ КАКВО ГЛЕДА НА СФФ?

ФИЛМИТЕ УТРЕ

КИНО ЛЮМИЕР

- 18.00 **Ружа**
Rose, 90'
- 20.00 **Метрополис**
Metropolis, 154'
Със съпровод на пиано от
Маркус Хорн

ДОМ НА КИНОТО

- 18.00 **СФФУ: Целувки**
Kisses, 72'
- 20.00 **Акациите**
Las Acacias, 85'
- 21.45 **Детски истории**
Kid Stories, 90'

КИНО "ОДЕОН"

- 18.00 **Кеят / The Pier**, 83'
- 19.45 **Жената от № 5**
The Woman in the Fifth, 85'
- 21.30 **Звяр / Beast**, 83'

ФРЕНСКИ ИНСТИТУТ

- 18.30 **Маримби от Ага**
Marimbas from Hell, 74'

- 20.00 **Имало едно време в Анагола**
Once Upon a Time in Anatolia, 150'

EURO CINEMA

- 19.00 **Всички мои майки**
All My Mothers, 80'
- 21.00 **Изтощени**
Mandoo, 90'

Главен редактор Деян Статулов
 Автори Лора Трайкова, Преслава Преславова, Цветан Цветанов, Виктория Маринова и Десислава Томова
 Гео Калев, Емона Цончева, Любомир Спиров, Марин Руков, Яна Пункина, Митко Момчев, Иван Григоров, Агряна Панева - координатор - Studiofo.net

Стилов редактор Богдана Китанова
 Превод Мария Петкова
 Дизайн и предпечат Александър Рангелов
 Печат Дедракс
 Издава Арт Фест

Цялата отговорност е на авторите и Европейската аудио-визуална и изпълнителна агенция и Комисията на европейските общности не носят отговорност за каквато и да е употреба на включената в това издание информация.

